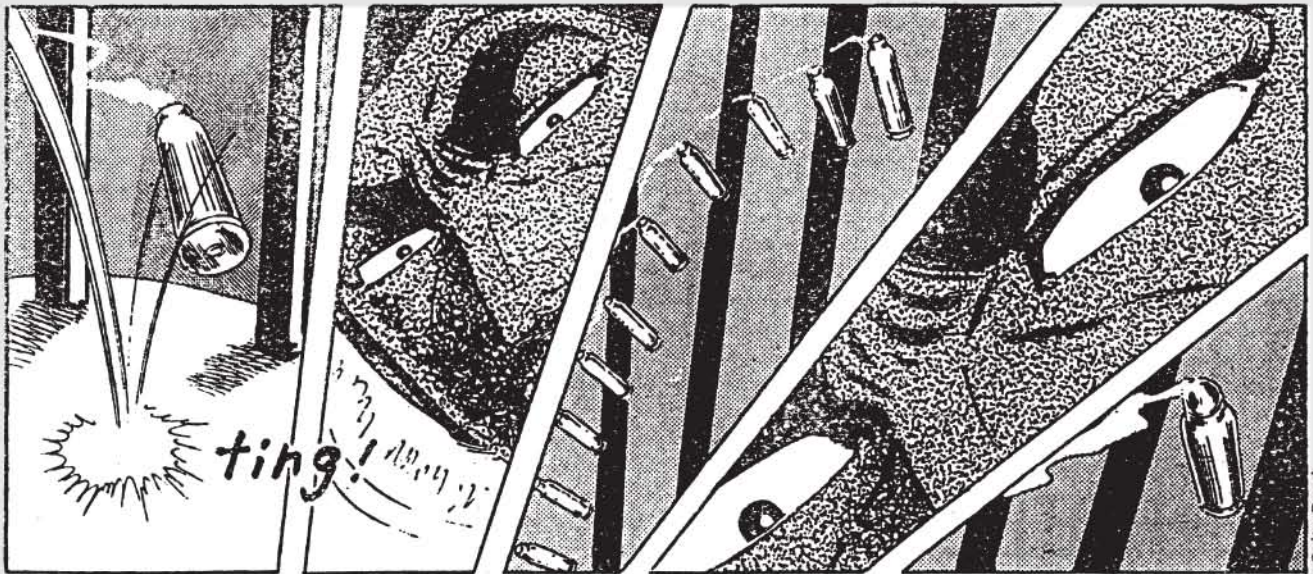

Sitä lehteä en unohda koskaan

©Saito Prod.

P.A.Manninen

Nykyisessä japanilaisten sarjakuvien tulvassa voi olla vaikeaa uskoa, että joskus pimeällä 1980-luvulla oli länsimaisille kielille käännettyjen mangojen löytäminen todella vaikeaa.

Minä olisin halunnut ostaa silloin enemmänkin japanilaisia sarjoja, sillä jostakin kummasta syystä arvostan sitä, että lukemani jutut kykenevät yllättämään minut. Japanilaiset sarjakuvat vaikuttivat niistä tihkuneiden tietojen perusteella aivan tarpeeksi yllättäviltä. Tarjonta olikin sitten jo toinen juttu, vaikka kysyntää olisi ollut muillakin kuin minulla.

Tampereen (kaiholla muisteltu) Kukuror yritti toki tarjota monenlaistakin yllättävää tavaraa. Niinpä eräs ensimmäisistä lukemistani mangoista oli Takao Saiton Golgo 13, tarkemmin sanoen pokkarikokoinen alppari Into the Wolves-Lair - The Fall of the Fourth Reich. Julkaisumuoto oli varsin japanilainen, aina kansitaiteen toistavaan suojustpaperikahteen asti. Siinä ei ollut ihmettelemistä, sillä kustantajana oli Lead Ltd Tokiosta.

Tuo julkaisu (vuodelta 1986) oli tuotettu USA:n markkinoille aivan esimerkillisellä tavalla. Lukusuunta oli tehokkaasti käännetty vasemmalta oikealle kulkevaksi ja äänitehosteetkin oli muutettu amerikkalaisiksi sellaisella viitseliäisyydellä, johon nykyään ei tunnuta kykenevän.

Vaikka alpparin kannessa sanottiin, että kyseessä on "Graphic novel series No.1", ei jatkoa ilmaantunut ainakaan Kukuroriin... ennen vuotta 1989. Silloin samainen Lead-yhtiö julkaisi lehtimuotoisen Golgo 13:sta. Tämänkin läpyskän kannessa ilmoitettiin, että lukijan käsissä on "Graphic novel series No.1", mutta tästä toiveikkaasta ilmaisusta huolimatta lukijan kädet kyllä pitelivät kiinni ihan vain nidotusta lehdestä. Kaiken lisäksi alpparin mainiosta painojäljestä ei ollut tietoaakaan. Lehden sivuja näyttää vainoavan sinnikäs sumu. Kaikki mustat pinnat saavat tiheän valkoisen pilkutuksen. Kuvio tosin on niin tuihaa, että sivuista otetut valokopiot näyttävät alkuperäistä paremmilta kuvion mennessä tukkoon.

Oliko Tokiossa kenties huomattu, että 1980-luvun lopulla USA:ssa riittää kiinnostusta vain äärimmäisen halvalle Golgo

Kolmelletoista? Niin saattoi olla, sillä huolimatta onnistuneesti länsimaalaiseksi käännetystä ulkoasustaan Golgo 13 oli aika omiainen tapaus.

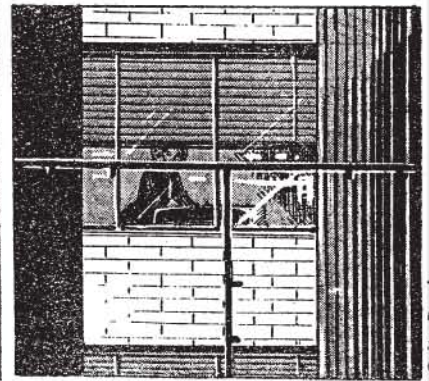
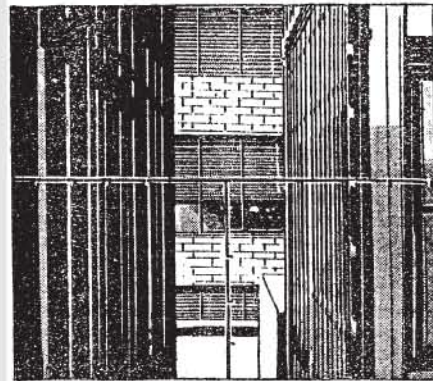
Golgo 13 on kansainvälinen salamurhaaja, paras kaikista kansainvälisistä salamurhaajista. Hänen nimensä on tarkoitettu (tietenkin) aiheuttamaan soveliaita pelko-reaktioita. Golgo viittaa Golgataan, Jeesuksen ristiinnaulitsemismäkeen, jota englanniksi kutsutaan (aika goottilaisesti) Golgothaksi. 13 taas on tunnettu pahanonnenluku. Itse asiassa sarjan nimi on mainio väänös siitä länsimaisesta tavasta, että kaikista mahdollisista vieraiden kulttuurien uskonnollisista symboleista tehdään pahuden merkkejä.

Myös Golgo 13:sta tarinat ottavat tiettyjä vapauksia länsimaisen kulttuurin tukipylväiden kuvaamisessa. Tuo vuoden 1989 lehti oli nimeltään The Impossible Hit, ja se käsitteli Wall Streetin merkittävimmäksi sijoittajaksi päässeen mafiapomon murhaamista. Tämä ilmeisestikin hieman epämiellyttävä herra Robert Horton ajaa yrityksiä vararikoon ja ostaa ne sitten halvalla. Hänen gangsterinsa ovat ottamassa valtaansa koko New Yorkin pörssiä ...

Eikös se ollut aikoinaan kommunistiviihteen tyyppisiä koukkuja, tämä amerikkalaisten liikemiesten näkeminen mafiosoina? Noh, Golgo 13 ampuu ilkeän miekkosen niin kaukaa, että New Yorkin poliisi on aivan neuvoton. He ovat siinä uskossa, että mikään valamiehistö ei voisi uskoa kenenkään olevan niin hyvä ampumaan. Golgo 13 saa poistua maasta vapaasti.

Golgo 13 on sattumoisin japanilainen herra, mikä seikka ihan oikeassa elämässä olisi jo yksistään vähintäänkin elinkautisen väärtti amerikkalaisessa lakituvassa, mutta agenttiviihdettähän tämä on, eikä keittiörealismia.

Takao Saito aloitti Golgo 13:sta tuottamisen vuonna 1969. Hän näki itsensä enemmänkin elokuvaohjaajaa vastaavassa asemassa olevana tuotantokoneiston keskus-

©Saito Prod.

Golgo on hyvä tähtäämään.

yksikkönä kuin varsinaisena taiteilijana. Jopa japanilaisittain Saiton koneisto olikin varsin raskaasti lastattu. Hän työlli Golgo 13:sta tekoon yli 20 avustajaa, joista suurin osa teki hommia kokopäiväisesti. Oletettavasti juuri tästä syystä sarjakuvan koko ulkoinen olemus onkin aika standardimainen. Hahmot on piirretty häpeilemättömästi stereotyyppinä. Yksilölliset piirrostyyli eivät pääse missään vaiheessa esille.

Kaikkein hupsuin piirroshahmo on Golgo 13 itse. Hänen otsansa piirrettiin aina niin matalalle, että siihen päähän sopivien aivojen täytyy olla suurinpiirtein ohukaisen

kokoiset. Tämä piirrostapa tosin kyllä tekee päähenkilöstä aika tavalla matelijamaisen, mikä sopii hänen yleiseen olemukseensa paremmin kuin hyvin.

The Impossible Hit-lehti loppuu osioon, jossa mainostetaan Nintendon peliversiota Golgo 13:sta. Salaiset peliohjeet kertovat, että kaikki aurinkolaseilla varustautuneet heput on parasta ampuu heti ja kohti tulevat luodit voi huoletta potkia pois tieltä. Liekinheitimet tosin ovat pahempia vastustajia. Niitä pitää potkia kuusi kertaa. Ah, mitä toiminnan huumaa ...

©Saito Prod.

Kova jätkä Golgo päästetään menemään.